

af den lovgivende Forsamling, men ad den administrative Del, af Kommunalbestyrelsen og Indenrigsministeriet (Bjerring: Det er det Modsatte af, hvad jeg sagde!). Ja, saa har jeg naturligvis misforstaaet den ærede Taler, og forsaavidt falder altsaa min Bemærkning bort. Hvis det altsaa er den ærede Talers Mening, at han vilde have været tilfredsstillt med, at Maximum af den Beskatning, der kan paalægges af Kommunalbestyrelsen, var blevet fastsat i Loven — og det er jo ganske vist, at han i saa Henseende kunde have paaberaabt sig Loven om Indkomstskatten i Kjøbenhavn, hvori der er sagt, at der kan opkræves indtil et Beløb af 3 pCt. — da forekommer det mig rigtignok, at han, hvis han vilde have bragt Spørgsmaalet frem til første Behandling, kunde ved en af Paragraferne — jeg skal ikke i dette Dieblil sige, hvilken der vilde have været den meest passende — have foreslaaet en Grændse for det Beløb, hvormed de personlige Skatter maatte paalignes. Da havde man havt et Afstemningspunkt, og derved vilde jo altsaa det hele Spørgsmaal om Overtredelse af Grundloven blive afgjort. Jeg for min Person har ingen Tvivl om, hvorledes jeg skal stemme. Jeg agter at stemme i den modsatte Retning af den ærede Taler. Om der bør være en Grændse for den Ret, som Kommunalbestyrelsen bør have, kan være et Hensigtsmæssigheds-Spørgsmaal, men jeg tvivler paa, at derved kan opstaae noget Spørgsmaal om en Grundlovovertredelse.

Bjerring: Den høitærede Indenrigsminister httrede, at hans Svar paa mit Spørgsmaal havde været let. Ja, i den Henseende skal jeg være enig med den høitærede Minister, men derimod kan jeg ikke være saa enig med ham i, at mit Spørgsmaal var fremstillet paa en let Maade eller improviseret, thi det har endog i flere Aar været Gjenstand for Samtale mellem mig og flere Andre, som jeg naturligvis ikke her skal nævne, men som jeg troer kunne have en ganske god Mening om saadanne Spørgsmaal. Det har altsaa ikke været overilet, at jeg har bragt Spørgsmaalet frem; jeg har virkelig meget længe haft Tvivl om, hvorvidt jeg skulde bringe det frem under denne

Sags Forhandling, og jeg har endnu igaar forespurgt hos Flere, paa hvis Dom jeg lægger Vægt, hvorvidt det var rigtigt at bringe dette Spørgsmaal frem idag. Naar den høitærede Minister og den sidste ærede Taler have httret, at jeg skulde have sagt, at Lovudkastet indeholdt en Overtredelse af Grundloven, da veed jeg ikke, at jeg har sagt et eneste Ord, der ligner det. Dersom jeg havde sagt det, maatte jeg naturligvis fra Begyndelsen af have erklæret mig imod Loven. Men det har ikke været min Mening, ligesaa lidt som jeg kunde sige, at det er en Overtredelse af Grundloven, at man endnu den Dag idag i mange Forhold maa gaae frem paa en anden Maade, end der er bestemt i Grundloven, af den simple Grund, at man endnu ikke har faaet Tid til at gjenneføre alle Grundlovens Bestemmelser. Dette har jeg ogsaa fremhævet i mit Foredrag, men jeg har anseet det for ønskeligt at bringe de nu gjældende Bestemmelser for disse Forhold i nøiere Harmoni med Grundlovens Tanke i dens § 51, og dertil troede jeg, at den høitærede Minister vilde hde sin Bistand. Naar han har sagt, at der ikke hidtil har været hntet et Ord om denne Sag, da forekommer det mig forunderligt, at den høitærede Minister har glemt, at der har været indbragt i det andet Thing et Lovforslag, der gik ud paa at foreskrive bestemte Grændser, indenfor hvilke Kommunerne skulde kunne paaligne uden særlig Lov. Hvad der i hvert Fald maa erkjendes for misligt er, at flere Kommuner efter Motiverne til Udcastet udskrive Skat deels imod Loven, deels uden nogen udtryffeligg Hjemmel enten i et kongeligt Reskript eller nogen Lovgivningsform. Jeg har fremdeles indvendt imod Lovudkastet, at Kommunerne ifølge det skulde vedblive at kunne beskatte in blanco. Det anseer jeg for at være i høi Grad uheldigt og troer ikke, at det kan bringes i Harmoni med den Maade, hvorpaa jeg mener at man bør opfatte Grundlovens Bestemmelser. Med Hensyn til hvad der blev httret af den ærede sidste Taler, at jeg skulde have villet lade mig nøie med, at Vedtægterne bekræftedes af Indenrigsministeriet, da gif mine Ord netop ud paa det Modsatte. Jeg vilde have dem forelagte Rigsdagen og Lovgivningsmagten. Naar han meente, at jeg kunde naae det, jeg